

стоятъ хладнокръвни предъ страданията на сънародниците си, а „да направятъ всичките пожъртвования за да противо-дѣйствуватъ на стремленията на турското правителство противъ нашъ-тж народностъ“. (бр. 7, г. I, 1867).

„Народностъ“ трѣбваше да защитава българскитѣ народностни права, да стане органъ на българската емиграция. Обаче отначало редакторството било повѣрено на Ив. Богоровъ, който далъ на вестника повече поучителенъ характеръ, обръщайки по-голъмо внимание на историята, отколкото на действителното тежко положение на българското племе. Отъ 10-ия брой редакцията минала въ ръцетѣ на Ив. Касабовъ и вестникътъ увеличилъ формата си; отъ брой 40 почналъ да печати статии и на ромънски. Следъ смѣната на редактора направлението на вестника се промѣня, но при все това не придобива онази явно бунтовническа и крайна политическа тенденция, подобаваща на органъ на единъ таенъ комитетъ. „Народностъ“ се очертава измежду емигрантскитѣ вестници като доста умѣренъ, въ нѣкои случаи нерешителенъ, непоследователенъ. Раздоритѣ, непоследователността, кризата въ редоветѣ на първия централенъ комитетъ, сж сложили тежкъ отпечаткъ върху съдържанието и характера на вестника.

„Народностъ“ се занимава нашироко и обстойно съ дѣлата и дейността на комитета, отхвърля нападкитѣ отъ всички страни заради непоследователността му, особно упрѣцитѣ за изпращането на султана мемоара за дуализъмъ между България и Турция. Разрешението на българския въпросъ било дадено най-правилно въ този мемоаръ. Вестникътъ не вижда другъ начинъ за разрешението му. На Европа не можело да се разчита. Тя била твърде егоистична; осмива нейната криворазбрана цивилизация, която допускала въ XIX вѣкъ жертви, мжченици-християни.

Вестникътъ не възлага надежда и на едно сръбско-българско братство, което евентуално да послужи като база за освобождението на българския народъ, имайки предъ видъ сръбския шовинизъмъ. Три сж условията, споредъ „Народностъ“, за българо-сръбското сближение: „да ся почита съвършено равенство мѣжду двата народа, да ся познаватъ добръ единъ другия и, да иматъ пълно довѣрие въ общето дѣло“. (бр. 30 г. I, 1868). Но съ явно незадоволство и крайно възмущение отбелязва държането на бѣлградскитѣ правителствени кръгове, особно на шовинистичнитѣ срѣди около бѣлградското списание „Войнъ“, което изтъквало, че отъ Нови Садъ на югъ до Солунъ, на западъ до Дубровникъ и на югоизтокъ до София—Плѣвенъ—Видинъ се говорѣло сръбски. (бр. 30, г. I, 1868). Ето защо за „Народностъ“ е изключена всѣка възможность за сближение, докато не еволюиратъ духоветѣ въ Сърбия.